

Giftermaalet. Han kunde ikke rigtig komme ud af det med sin Svigerfader. Hans Udvikling havde efterhaanden ført ham saa langt bort fra den blombergske Livsopfattelse, at denne næsten var bleven ham imod. Forestillingen om en saadan bedsteborgerlig Vorherre, der under almindelig Tilslutning styrede Verden efter de fortrinligst anerkendte, humanistiske Principper, virkede nu halvvejs komisk paa ham. I de uvejsagtige Stemninger, som var gaaet ham gennem Sindet i det sidste Aar, havde han anet en Verdensvilje af en mægtigere Art, med et vældigere Maal. Ogsaa hans daglige Omflakken der paa Egnen og den forøgede Livsindsigt, den gav ham, havde fjernet ham fra den blombergske Gudfadertro. Fattigdommen i Husmandshytterne, Sygdommens og Vankundighedens Ødelæggelser, den hele — menneskelig set — fortvivlende Uretfærdighed i Livsgodernes Fordeling fremdrev Trangen til fornyet religiøs Erkendelse, til en dybere Indtrængen i Tilværelsens mysteriøse Logik; og da dette ikke længe forblev ubemærket af Svigerfaderen, gav det Anledning til adskillig Misstemning. Pastor Blomberg, der saa frisindet tillod Folk at mene om Vorherre og Verdensordenen omtrent, hvad de fandt for godt, var derimod meget nøjeseende med, hvilke Tanker man gjorde sig om ham selv; og han var fra sine Omgivelser saa vant til bestandig at høre Ekkoet af sin egen Røst, at